

Kázání Boží hod 25.12.2020

Boží dar

Introit: **Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný dar! (2. Korintským 9,15)**

Píseň 297

Modlitba

čtení: Matouš 2, 1-15

Píseň 281

text kázání: Žalm 96

Bratři a sestry,

narození Božího syna do tohoto světa je **nevystižitelným darem** Boží lásky nám lidem. Darem, ve kterém se můžeme všichni radovat. Ve kterém můžeme **zpívat píseň novou! Píseň o spáse**. Vždyť v Kristu se Bůh sklání k člověku, aby upokojil každé ustrašené srdce. Aby dal naději tam, kde už naděje není. Aby dal světlo těm, kteří bydlí v různých temnotách, v obavách, ve strachu, ve stínu smrti. V Kristu Bůh nabízí záchranu každému člověku.

A protože Bůh dává do tohoto světa svého syna Pána Ježíše Krista jako velmi **štedrý dar**, pak se mohou radovat přece všichni lidé. Tedy i ti, kteří si nepřipadají hodni. Ti, kteří si myslí, že si takový dar nezaslouží. Ti, kteří se vnímají jako nedostateční. Ti, kteří už nevidí žádné východisko. A dokonce mohou Boha chválit a radovat se i ti, kteří o sobě ví, že se jejich život Bohu nemůže vůbec líbit. Bůh nám lidem ale dává **dar**. A dar, ten v žádném případě není o zásluhách. Dary přece i my dáváme svým dětem, i když někdy zlobí, a dáváme je i svým blízkým ne proto, jestli si to zaslouží, ale protože je máme rádi a chceme je obdarovat, chceme, aby měli radost. Nebo ne?

Bratři a sestry, Bůh na rozdíl od nás lidí, miluje každého člověka. A to natolik, že dává jako dar svého Syna do tohoto světa, aby Ho obětoval jako dokonalou obět' našeho **Vykoupení k věčnému životu**. A zvláště dnes, kdy se celý svět kymácí, kdy se lidé bojí smrti a ptají se, co s nimi bude, o to víc jasněji září to betlémské světlo. To je ta **velebná Boží důstojnost, moc a lesk, ošuntělý betlémský chlév se stává nádhernou svatyní Božího světla**. Když totiž přibývá tmy, když zhasínají různá světla lidských nadějí, tak o to více je možné si povšimnout toho pravého světla, které tu bylo, je a bude. Jak praví evangelista Jan: **To pravé světlo svítí a tma jej nepohltila**. Tma pohlcuje postupně mnohá falešná světla, ta tma nám ukazuje, co vše je vlastně falešné. **Různí bůžkové, různé jistoty pohasínají**. Avšak to pravé světlo pohltil nelze, navíc když vše okolo pohasíná, o to víc je to pravé světlo vidět.

Žel stále je mnoho těch, kteří Božím darem, totiž Boží záchranou v Kristu pohrdají. A každý, kdo tento Boží dar odmítá, odmítá vlastně i věčný život a přivolává na sebe hrozný Boží soud. Pán Ježíš sám říká jasně: **Kdo věří v Syna Božího, ten má život věčný a na soud nepřijde. Kdo Syna Božího odmítá, ten je již odsouzen**. K věčné záhubě. Bůh samozřejmě chce, aby nikdo nezahynul. On je láska a všechny miluje. Ale protože je láska, nemůže nikoho k ničemu nutit. Jestliže se tedy člověk rozhodne pohrdnout Božím darem, Bůh takové rozhodnutí respektuje. Ve své lásce však je také trpělivý a čeká i na toho, kdo jej dříve odmítal.

Bratři a sestry, Bůh nám dává ten nejlepší dar, který můžeme dostat. Když dáváte své dary svým blízkým, tak jistě také hodně přemýšlíte, co by jim udělalo radost. Jaký dar by je potěšil, co by bylo pro ně to nejlepší. Věnujete tomu nějaký čas, určité úsilí a když pak obdarovaný má z daru radost, radujete se i vy. Když ale vidíte, že z daru radost nemá, že ho sice přijal, ale odložil někam do skříně a neužívá ho, tak vás to jistě mrzí. Ovšem co když dotyčný darem přímo pohrdá? Pak je člověk určitě hodně zklamaný a bolí ho to.

Tak je to vlastně i s tím Božím darem. Vševědoucí Bůh samozřejmě ví, co nejlépe potřebujeme. A s darovacím balíkem záchranu pro tebe i pro mne si dal obrovskou práci. On vidí dál než my lidé. On vidí, že potřebujeme betlémský dar, abychom měli věčný život. Kdybychom totiž měli možnost získat věčný život jinak, proč by daroval Božího Syna do tohoto světa, a proč by Ho posílal na kříž oběti? Jak píše apoštol Pavel: **Bůh neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?** Všecko, co potřebujeme. Prostě ten nejlepší dar.

Avšak každý z nás, každý člověk, nechť sám u sebe zkoumá, jak se k tomuto Božímu daru staví. Mluvili jsme o těch, kteří tento **dar odmítají a pohrdají jím**. A stejně jako je zklamaný člověk, jehož darem pohrdne obdarovávaný člověk, je zarmoucen i Bůh. Zvláště, když ví, jaké

takovéto odmítání a pohrdání má důsledky na věčnosti. Také jsem kdysi patřil k těm, kteří odmítali Krista. Do chvíle, kdy jsem tento dar odmítal, byl můj život podobný člověku, který hledá, bloudí, neví odkud a kam jde a je vlastně ztracen. Je-li zde tedy ještě někdo takový, kdo nepřijal Krista do svého života, nechť tak učiní, aby byl zachráněn k věčnému životu. Nechť tak učiní dnes, neboť zítra může být pozdě!

Jistě mi ale dáte za pravdu, bratři a sestry, že když dostanete dar a přijmete ho, že jste určitě zvědaví, co v tom zabaleném balíku je. A abychom se mohli potěšit z daru, který dostaneme, je potřeba jej **rozbalit, otevřít**, a když bychom si představili, že tím darem je to bílé roucho ke spasení, tak jistě je potřeba ho i **vyzkoušet**. Někdy když kupujeme pro někoho nějaký oděv, tak to může být fiasko, když je oděv malý nebo velký. U Boha si však můžeme být jisti, že roucho spásy nám ušil na míru, vždyť nás přece dokonale zná. Je zde ale otázka, jak se ty a já k tomuto daru stavíme. Nebo v jakém jsme stavu. Někdo je ve stavu, že **dar přijal, avšak nerozbalil**. Takový člověk ve skutečnosti neví, co v tomto balíku je a nemůže se z toho radovat. Je to takové to přijetí daru od druhého jenom na oko. S poděkováním za tento dar a tím to končí. Další může být ve stavu, že **dar rozbalil, viděl, ale nevyzkoušel**. Tento člověk už je na tom o něco lépe než ten předchozí, ale ani on vlastně nezakusil Boží smíření a odpuštění. Jen o něm v kostele stále slyší, snaží se tomu věřit, ale v podstatě nikdy nesvlékl ze sebe toho starého člověka, aby mohl navléci toho nového. Jinými slovy neodevzdal svůj život Bohu a nepřijal život nový, a to i přesto, že byl třeba jako dítě pokřtěn. A pak je tu další člověk. Ten, který **dar rozbalil, viděl, vyzkoušel a po nějaké době šat odložil někde do skříňě**. Tento člověk odevzdal svůj život Bohu, smířil se s Ním a prožil Boží odpuštění, začal chodit v tomto rouchu nového života, v tomto podivuhodném Božím světle, avšak pak z nějakého důvodu šat odložil a vzal na sebe jiný. A takový člověk může samozřejmě chodit nadále i do kostela, nebo taky ne, je to ale člověk, který přestal spoléhat na Boží milost a který oblékl zpátky šat toho starého hříšného člověka. A pak jsou zde ti, kteří **dar přijali, rozbalili, vyzkoušeli, oblékli a stále ho nosí**. Ano, i těmto se stane, že si svůj nový šat v tomto světě ušpiní, protože všichni jsme lidé, avšak usilují si pravidelně to své roucho vyprat a znovu obléct. To jsou ti, kteří spoléhají na Boží milost, vyznávají své viny a oddělují se z cest, které odvádějí od Boha. Ti, kteří usilují chodit ve světle Boží pravdy, vydávají své srdce Bohu. Ti, kteří pochopili, že mohou udělat svému Dárci velikou radost tím, že sami Jej budou chtít obdarovat tak, že vydávají sami sebe Bohu jako dar. Ke kterým z těchto vyjmenovaných patříš ty? Kéž bychom všichni patřili k těm posledním a **přinášeli sami sebe Bohu jako živou, svatou, Bohu milou oběť; kéž by tohle byla naše pravá bohoslužba**.

Tedy, když se Pán Ježíš narodil, donesli mudrci do Betléma vzácné dary. Obětovali je malému Králi. **Zlato, kadidlo a myrhu**. Ty jejich dary byli velmi cenné a chtěli tím vyjádřit, jak si tohoto nového Spasitele velmi váží. Nakolik si vážíme Božího daru my? Chceme-li obdarovat Boha, pak mu udělejme radost něčím ještě vzácnějším, než je zlato, kadidlo a myrha. „**Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.**“ Tohle je dar, který Pána nejvíc potěší.

A tak již pospěšme přinést svému Králi ty nejlepší dary. **Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho, v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu!** A nebojte se ani mezi národy hlásat, že **Hospodin kraluje. Že on je nade vším, že pevně založil svět, nic jím neotřese** a nic nás nemůže z Boží ruky a jeho záchrany vytrhnout. Nechť je nám to tedy dobrou zprávou, nadějným poselstvím letošních Vánoc. Nemusíme se ničeho bát, naopak, pojďme vstříc Hospodinu, který přichází. Amen. modlitba

Píseň 293

Slovo poslání: Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty, nechť vyznávají jeho jméno. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí. (Židům 13, 15-16)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem, Amen píseň 299